

ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

Ἡ συζήτηση γιὰ τὸ νόμο «περὶ προστασίας ἐξωγάμων παιδιῶν»

Ὅπως ἀναφέριμε στὸ προηνούμενο φύλλο, στὴ συγκέντρωση πού ὠργάνωσε ὁ Σύνδεσμος στὶς 13 Ἰαν. στὴν αἴθουσα τῶν Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν γιὰ τὴ συζήτηση τοῦ νέου νόμου περὶ προστασίας τῶν ἐξωγάμων, παιδιῶν ἀνέλαβε νὰ κάμει τὴν εἰσήγηση ὁ κ. Ν. Ταξεδάκης.

Στὴν ἱστορική του εἰσαγωγή ὁ κ. Ταξεδάκης ἀνάπτυξε πὼς ἡ ἐμφάνιση τοῦ ἐξωγάμου τέκνου ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἐπρόβαλε στὴν πρώτη συγκροτημένη κοινωνία ὡς τις μέρες μας ἀπετέλεσε πάντα ἓνα κοινωνικό πρόβλημα. Στὴ λύση του κάθε ἐποχὴ ἔβαλε τὴ σφραγίδα, τὴς ἀπὸ τὴ σκληρότητα ὡς τὴν πραγματικὴ προστασία πού ἀποτελεῖ σήμερα ἓνα ἀναφαίρετο ἀπόχρημα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Ἀνάμεσα στὶς ἐποχὲς ὁ Ναπολέων μὲ τὸν ἀστικό του κώδικα ὑπῆρξε ὁ μοιραῖος διώκτης τῶν ἐξωγάμων παιδιῶν καὶ μόλις τὶς τελευταῖες δεκαετίες μπόρεσε ἡ Εὐρώπη νὰ σείσει μέρος ἀπὸ τὸ βάρβαρο ζυγο πού ἐπέβαλε ἡ νομοθεσία αὐτὴ στὰ φυσικά παιδιά. Προχωρώντας ἐξέτασε χρονολογικὰ τὴν ἐμφάνιση τῆς νομοθετικῆς προστασίας τοῦ παιδιοῦ στὴν Εὐρώπη καὶ ἀνάπτυξε τὴ βάση τῶν δύο κυρίων συστημάτων, τοῦ Λατινικοῦ καὶ τοῦ Γερμανικοῦ καὶ τὸ μικτὸ σύστημα πού διαμορφώθηκε ἀπὸ τὰ δύο ὅπως διατυπώθηκε στὸν Ἑλβετικὸ κώδικα.

Τὸ Γερμανικὸ σύστημα ἔχει βάση τὴ διατροφή τοῦ παιδιοῦ καὶ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν εὐκολία πού χορηγεῖται στὴ μητέρα γιὰ τὴν ἀπόδειξη τῆς πατρότητας. Τὸ παιδί ὁμως παραμένει ἔξω ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τοῦ πατέρα, δὲν τὸν κληρονομεῖ οὔτε πέρνει τὸ ὄνομά του.

Καὶ ἡ θεληματικὴ ἀναγνώριση τοῦ πατέρα του, δὲν τὸ εἰσάγει στὴν οἰκογένειά του, ὁ δὲ πατέρας δὲ γίνεται οὔτε ἐπιτροπὸς του οὔτε ἐπιμελεῖται τὴν ἀνατροφή του. Ἔτσι τὰ δικαιώματα τοῦ ἐξωγάμου σύμφωνα μὲ τὴ νομοθεσία αὐτὴ εἶναι μικρὰ καὶ ἐξαντλοῦνται μὲ τὴ διατροφή μὰ ἡ εὐχέρεια γιὰ τὴν ἀπόδειξη τῆς πατρότητας εἶναι μεγάλη καὶ συνεπῶς ἡ προστασία αὐτὴ ἐκτείνεται σὲ πλατύτατο κύκλο παιδιῶν.

Τὸ Λατινικὸ σύστημα πάλι ἐννοεῖ ὡς προστασία τοῦ παιδιοῦ τὴν εἰσαγωγή του στὴν πατρικὴ οἰκογένεια ἀλλὰ ἐπειδὴ προστατεύει ἐξαιρετικὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὴ νόμιμη οἰκογένεια, διαγράφει περιορισμούς στὴν ἀναζήτηση καὶ τὶς ἀποδείξεις τῆς πατρότητας καὶ ἔτσι κάνει στενὰ τὰ ὅρια τῆς προστασίας. Ἡ διαδικασία εἶναι ἀστυερῆ. Οἱ περιπτώσεις γιὰ τὴν ἀναζήτηση ὀρίζονται ὄχι μέσα στὸ νόμο, ἀποκλάνωση, βιασμός, παλλακεία, ὁμολογία πατρότητας. Ἡ διαδικασία εἶναι ἀστυερῆ, ἡ ἀγωγή παραγράφεται σὲ μικρὴ προθεσμία. Ἐνῶ ὅμως περιορίζονται οἱ περιπτώσεις τῆς προστασίας, οἱ συνέπειες τῆς προστασίας αὐτῆς εἶναι πλατύτερες. Τὸ ἀναγνωρισμένο ἀπὸ τὸ δικαστήριο παιδί μπαίνει στὴν οἰκογενειακὴ τάξη τοῦ πατέρα, ἔχει δικαίωμα νὰ πάρει τὸ ὄνομα, τὴν κληρονομία καὶ ἀνατροφή ἀπὸ τὸν πατέρα.

Ὁ Ἑλβετικὸς κώδικς καθιέρωσε μικτὸ σύστημα. Σύμφωνα μ' αὐτὸ ἡ εὐθύνη ἐπιβιώνεται ἡ ἐλαττώνεται ἀνάλογα μὲ τὴν πιθανότητα γιὰ τὴν πατρότητα. Ἔτσι προβλέπει 2 σειρὲς περιπτώσεων. Στὶς πρώτες ἔχει τὸ φυσικὸ παιδί μόνο δικαίωμα διατροφῆς, στὶς δευτέρες, πού περιλαμβάνουν τὴν ὑπόσχεση γάμου, κιάρηση ἐξουσίας ἢ ἐγκληματικὴ πράξι (βιασμός, ἀποκλάνηση) ἔχει δικαίωμα γιὰ κληρονομικὴ ἢ οἰκογενειακὴ ἰσότητα. Στὸ σύστημα αὐτὸ ὁ δικαστὴς ἀντιλογα μὲ τὴν ἀντίληψή του κατατάσσει τὶς περιπτώσεις στὴ μίᾳ ἢ τὴν ἄλλῃ σειρά.

Ἀπὸ ἔπειτα ὁ κ. Ταξεδάκης ἀνάπτυξε τὶς νομικὲς θεωρίες ἀπὸ τὶς ὁποῖες ὠρμήθηκε καὶ ἐπηρεάστηκε τὸ δικαίωμα τῆς προστασίας ἐξωγάμων παιδιῶν κατέληξε στὴν ἐκθεση τῆς κοινωνικῆς ἀνάγκης πού ἐξυπηρετεῖ καὶ στὸν τόπο μας ἡ εἰσαγωγή τοῦ νόμου. Μονάχη ἡ στατιστικὴ πού ἀνέφερε ἀποδείχνει τὴν ἀνάγκη αὐτή: Ἔτσι στὴ στατιστικὴ τῶν γεννήσεων στὸ Δῆμο Ἀθηναίων

Τὸ 1922	σὲ 6.604	γεννήσεις	υπάρχουν	538	νόθα
> 1923	> 7089	>	>	496	>
> 1923	> 7269	>	>	550	>

Τὸ 1925 καὶ 1926 ἡ κλίμακα συνεχίζεται ἀλλὰ ἡ Διχτατορία καταργεῖ τὴ στατιστικὴ καὶ τέλος τὸ 1927 σὲ 12.330 γεννήσεις νόθα εἶναι 8351

Ἔτσι ὁ μέσος ὄρος τοῦ ποσοστοῦ τῶν γεννήσεων στὰ χρόνια 1922-1927 στρέφεται γύρω ἀπὸ τὸ 9, ὁ ὅμο μὲ τὴν αὐτὴ ἀύξησιν διαρκῶς. Τὸ ποσοστὸ αὐτὸ πρέπει νὰ διπλασιαστῆ ἀν ληφθῆ ὑπ' ὄψει ἡ ἀμβλωση πού ἀκμάζει ἐδῶ καὶ πού ἐξασκεῖται σὲ ἰατρικὰ ὅτινα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἡ Ἀστυνομία ἀνακάλυψε τελευταῖα ὀλόκληρο νεκροταφεῖο ἐμβρύων.

Ἡ κατάσταση ὁμως αὐτὴ, λέγει ὁ κ. Ταξεδάκης ἔχει ἀνάγκη ν' ἀντικρουστῆ μὲ νομοθετικὰ μέτρα πού θάχουν τὸ πρόσθετο λόγο ὅτι θὰ προλαβαίνουν κα' τὸ ἐγκλημα τῆς μητέρας. Ἡ δικαιοσύνη ἐξ ἄλλου ἀπαιτεῖ νὰ μὴν ἐγκαταλείπονται στὴν τύχη τοὺς τόσα παιδιά καὶ ἡ κοινωνικὴ τάξη ἐπιβάλλει νὰ μὴ δημιουργοῦνται ἄλητες καὶ ἐγκληματίες ἀπὸ τὴν τάξη τῶν νόθων. Τὰ τρία ἄλλως τε - πρόσθεσε ὁ κ. Ταξεδάκης - οὐσιώδη ἐπιχειρήματα πού χρησιμοποιοῦνται ἐνάντια στὴν ἀναζήτηση τῆς πατρότητας καὶ στὴν Ἑλλάδα δὲν μποροῦν νὰ ὑποστηροχτοῦν σοβαρὰ.

Λέγουν ὅτι μὲ τὴν προστασία αὐτὴ, ἡδημῶσα ἠθικὴ ὑφίσταται ἐλάττωση καὶ δίδεται ἐνθάρρυνση στὴν ἀκολασία. Ἄλλ' οἱ παράγοντες τῆς δημῶσας ἠθικῆς εἶναι ἄλλοι εὐρύτεροι καὶ βαθύτεροι, εἶναι ἡ ἐθικὴ ἀκμὴ, οἱ ἠθικὲς πεποιθήσεις καὶ τὸ συναίσθημα τῆς εὐθύνης τοῦ ἀτόμου καὶ τῶν ὑποχρεώσεῶν του πρὸς τὸ σύνολο.

Ἄν ὁ ἄντρας μένει ἀνεύθυνος γιὰ τὶς συνέπειες τῶν ἐρωτικῶν σχέσεων γίνεται ἐπιθετικώτερος καὶ ἐνῶ τὸ φαινόμενο τῆς ἐξωγάμης σχέσης δὲν μπορεῖ νὰ ἐμπροδιστῆ μὲ τοὺς νόμους πού προστατεύουν τὴν οἰκογενειακὴ τάξη, ὅταν βαθύτερα κοινωνικὰ αἴτια ἔχουν συγκλονίσει ἀνεπανόρθωτα τὴν παλιὰ ἀντίληψη

για την οικογένεια, αντίθετα ή προστασία των εξώγαμων παιδιών θα έχει επιρροή ως προς τη θνησιμότητα και την εγκληματικότητα της νεαρής ηλικίας και ή στατιστική θα καταδείξει την κοινωνική και ήθικη ωφέλεια εκ του θεσμού.

Δεύτερο επιχείρημα φέρουν την αδυναμία ν' αποδειχθῆ ή πατρότητα ή οποία όμως επιστημονικώς ύφιστάται άπόλυτα. "Ας μη λησμονούμε όμως ότι δλη ή πολιτειακή και κοινωνική τάξη στηρίζεται πάνω σε «πλάσματα και σε τεκμήρια». Κι αυτή άκόμη ή γέννηση παιδιών μέσα στο νόμιμο γάμο στηρίζεται πάνω σε «νόμιμον τεκμήριον» πού έχει για ήθικη βάση - ή συζυγική πίστη. Τα τεκμήρια αυτά δεν έχουν σκοπο να άνερευθῆ ή άλήθεια παρα μόνο τη σταθερότητα άνάμεσα στις κοινωνικές σχέσεις, ώστε όχι ή αδυναμία νάποδειχθῆ ή πατρότητα αλλά ή απέχθεια του παλαιότερου νομοθέτη προς τό φυσικό παιδί ήταν αντίθετη στην νομοθετική προστασία του.

Φέρουν για τελευταίο επιχείρημα τό φόβο του σκανδάλου και του εκβιασμού. "Αλλά έκτός του ότι βέβαιος κίνδυνος μπορεί να εξουδετερευθῆ με τη νομοθεσία, άξίζει άρα γε να μάς τρομάζει τό ότι θα έκτεθῆ ένας ένοχος ή ότι θα διαταραχθῆ ή οικογενειακή γαλήνη του ή μήπως δε θάπρεπε να μάς άνησυχή περισσότερο τό ότι θα έγκαταλειφθῆ στην τύχη του ένα παιδί και μία μητέρα και θα έκτεθῆ σε κίνδυνο ολόκληρη ή κοινωνία από τό μέλλοντα εγκληματικό, άληθι, από τον άπόκληρο πού περιφρονήμενος από την κοινωνία θα βρεθῆ άργότερα άντιμέτωπος της;

"Εκθέτει έπειτα ο κ. Ταξεδάκης πώς εισήχθη ο πρώτος νόμος για τα εξώγαμα αναφέροντας τις άκάτάβλητες προσπάθειες του Συνδέσμου μας άνάμεσα ο' ένα περιβάλλον άρχικώς έθιρικά διατεθειμένο στην ιδέα της προστασίας των παιδιών αυτών. "Αναλύει και κρίνει κατόπιν τους δύο πρώτους νόμους πού σχολιάστηκαν τότε και στον «Άγωνα» και φτάνει στο τελευταίο νομοθετικό διάταγμα της 13ης Νοεμβρίου 1927 και εξετάζει μόνο τα άρθρα του οσα άφορούν την αναζήτηση της πατρότητας.

Σύμφωνα με τό σύστημα του νόμου αυτού, λέγει ο κ. Ταξεδάκης, τό εξώγαμο παιδί πού ούτε ένομιμοποιήθηκε ούτε αναγνωρίστηκε θεληματικά γνωρίζει μόνο την οικογένεια της μητέρας του, πέρνει τό όνομα και την έθνικότητα της και έχει ως προς τους συγγενείς της τά δικαιώματα και τις ύποχρεώσεις νομίμου συγγενείας (άρθρου 3). "Ετσι ο νόμος άκολουθεϊ στο σημείο αυτό τό Γερμανικό κώδικα. Μα οι προϋποθέσεις της προστασίας του εξώγαμου παιδιού διαγράφονται στενωτάτες, χρειάζεται τετράμηνη συνεχής συμβίωση και στην περίπτωση έγγαμου πατέρα «κοινώς γνωστή συμβίωση τ'όλάχιστον ενός έτους».

Αυτό αποτελεί την άπλή περίπτωση για την άναγνώριση του φυσικού παιδιού. Στο άρθρο 15 όμως του νόμου διαγράφονται οι περιπτώσεις για την προνομιούχο αναζήτηση, ή ύπόσχεση γάμου, ή μηνηστεία, ή βιασμός, ή άπαγωγή, ή άποπλάνηση, σύμφωνα με τους όρους του Ποιν. Νόμου

Στην άπλή περίπτωση της δικαστικής άναγνώρισης τό παιδί άποκτῆ δικαίωμα για διατροφή και εκ-

παίδευση άναλογη με την κοινωνική τάξη της μητέρας και την περιουσιακή κατάσταση του πατέρα, πού διρκεί ως τό 18ο έτος για τό άγόρι και 21ο για τό κορίτσι και παύει πάντως για τό τελευταίο μόλις παντρευθῆ.

Στην περίπτωση της προνομιούχου άναγνώρισης τό παιδί άποκτῆ τό δικαίωμα για διατροφή, άνατροφή, προίκιση πούχει και τό νόμιμο ως και κληρονομικό δικαίωμα έξ άδιαθέτου και δικαίωμα νομίμου μοίρας έλαττωμένο όμως στο μισό αν είναι συγκληρονόμος με άλλα νόμιμα παιδιά. "Η άγωγή έγείρεται από τη μητέρα ή και τό παιδί μετά τό 14ο χρόνο της ηλικίας του και στρέφεται κατά του πατέρα ή των κληρονόμων του. Είναι άπαράδεκτος 3 χρόνια μετά τον τοκετό και για τό παιδί 3 χρόνια μετά την ένηλικίωσή του. "Επίσης είναι άπαράδεκτη αν ή μητέρα διηγε άκόλαστον βίον κατά την περίοδο πούγινε ή σύλληψη.

"Επίτροπος του παιδιού είναι ή μητέρα. Αυτές είναι οι κυριότερες διατάξεις του νόμου από όσες άνέλυσε λεπτομερέστερα και έξηγήσε ο όμιλητής πού έπειτα έκανε την κριτική του νόμου ως εξής :

1ον) "Η βάση της συνεχούς συμβίωσης είναι σφαλερή. "Ετσι και όρια της προστασίας των εξώγαμων παιδιών διαγράφηκαν στενωτάτα κατά σύστημα πού δεν άπαντά σε καμία νομοθεσία σύγχρονη και άποκλείει έτσι τα πλείστα των εξώγαμων παιδιών. "Ως τεκμήριο θα πρέπει να μη μόνο ή συνεύρεση όπως και στο Γερμανικό και στον Έλβετικό κώδικα και στο προηγούμενο νομοθετικό διάταγμα.

2ον) Προκειμένου για τις προνομιούχους περιπτώσεις για την άναγνώριση των εξώγαμων παιδιών ο νόμος αυτός διαγράφει πολύ περιοριστικά μόνο 4 όσες άναφέρθηκαν παρα πάνω. "Ο όμιλητής φρονεί πως θάπρεπε να επεκταθούν και στην περίπτωση μητέρας κάτω των 15 χρόνων, στην περίπτωση της κοινώς γνωστής συμβίωσης (πού θάπρεπε λογικώς να τοποθετηθῆ σ' αυτή την κατηγορία), ή όποια να έχει έτσι άποτέλεσμα την επιμέλεια και συνδρομή του πατέρα σαν νάταν δικό του, κι αυτό αν άναγνωρίζονταν κατ' άρχην ως όρθή ή άποψη του νομοθέτου πού καθιερώνει δύο μέτρα για την άναγνώριση. Αυτή όμως, λέγει, προσκρούει στο συναίσθημα της στοιχειώδους δικαιοσύνης ως προς τό παιδί. "Επειτα ο όμιλητής χτυλά στοιχειώδεις άτέλειες ώρισμένων διατάξεων του Ν.Δ. π.χ. εκείνες (10-14 και 15-22) πού μάς ύποχρεώνουν να δεχτούμε, με άυστηρή έρμηνεία του Ν.Δ, ότι και στις περιπτώσεις βιασμού κλπ. θα έπρεπε να συντρέχη ή γενική προϋπόθεση για κάθε άναζήτηση, δηλαδή ή συνεχής συμβίωση στην περίοδο της σύλληψης, πράγμα παράλογο στην περίπτωση του βιασμού και της μηνηστείας.

3ον) "Η εύνοια πού δείχνεται με τό Ν.Δ. στον έγγαμο πατέρα είναι άδικαιολόγητη και επαναστατεί τό στοιχειώδες συναίσθημα της δικαιοσύνης. Δείει πως ή διάταξη αυτή έτέθη για προσωπικούς λόγους όπως συνέβη με την μοιχείαν ως λόγον διαζυγίου. "Η διάταξη είναι άδικαιολόγητη γιατί άλλως τε μόνο διατροφή θάπρεπε τό εξώγαμο παιδί, ή δε

(Συνέχεια στη 6η σελίδα)

Συνέχεια από τη 4η σελίδα)

οικογένεια δὲν προστατεύεται μετὰ τὸ ἀνεύθυνο τοῦ ἐγγάμου πατέρα. Μόνο μένει προνόμιον τοῦ ἐγγάμου ἀνδρός νὰ δημιουργῆ παιδιὰ μετὰ ἄλλη γυναῖκα, ἀρκεῖ νὰ λαμβάνει τὴν προφύλαξιν νὰ μὴ συζῆ μαζὺ τῆς ἢ τοῦλάχιστον νὰ συζῆ 11 μῆνες καὶ 29 μέρες. Ἡ διάταξις αὕτη εἶναι ἀδίκη καὶ σκληρὴ γιὰ τὸ παιδί καὶ ἀνθρώπινον γιὰ τὸν πατέρα.

4ον) Ντυπᾶ τὸ ἄρθρον 14 ποῦ θεωρεῖ ἀπαράδεχτη τὴν ἀγωγὴν τῆς μητέρας ὕστερα ἀπὸ 3 χρόνια μετὰ τὸν τοκετόν καὶ ἐπιτρέπει στὸ παιδί τὴν ἀσ-η ἢ τῆς ἀπὸ τὸ 14ο χρόνον του. Ἐπει 11 χρόνια κοιμᾶται ἡ ἀγωγή ἂν δὲν εἶνε ἐγκαίρως καὶ στὸ δικαστήριον αὐτὸ ἂν ἡ μητέρα καὶ ὁ πατέρας μετὰ κοινὴ συνεννόησιν τὴν ἐγκαταλείψουν τὸ παιδί μωροῦ νὰ πεινᾷ καὶ νὰ ἀλητεύει χωρὶς καμμία προστασία. Ὁ Γερμανικὸς κώδιξ στὸ σημεῖον αὐτὸ ὀρίζει ἀγωγή ἀπαράγραφη. Ἀκόμα ὁ ὁμιλητὴς ἀναφέρει τὸ Σουηδικὸ νόμον σύμφωνα μετὰ τὸν ὅποιο κάθε γονεὺς ὑποχρεώνεται νὰ συντρέχει ἐπὶ τὴν συντήρησιν τοῦ παιδιοῦ ἀνάλογα μετὰ τὴν περιουσίαν του. Ἡ καινοτομία τοῦ νόμου εἶναι ὅτι γιὰ κάθε παιδί ὀρίζεται ἐπίτροπος-ἐπιμελητὴς ποῦ ἔχει ἀποστολὴν νὰ προφυλάξῃ ὅλα τὰ δικαιώματά του καὶ νὰ συνδράμῃ ἐκεῖνον ἀπὸ τοὺς δύο γονεῖς ποῦ τὸ φροντίζει. Ἰδιαιτέρως ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ πύρρει ὅλα τὰ μέτρα γιὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ παιδιοῦ. Σε κάθε κοινότητα ἔχει λειτουργεῖ γραφεῖο δυνάμει ἑγ-γυγες γυναῖκες ἀναγγέλλουν τὴν ἐξώγαμον σύλληψιν. Τὸ γραφεῖο ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀναγγελίας αὐτῆς ἢ καὶ ἰδικῶν του πληροφοριῶν διορίζει τὸν ἐπιμελητὴν ποῦ ὑποχρεώνεται νὰ ἀσκήσῃ χωρὶς χρονοτριβῆν ἀδικαιώματα τοῦ παιδιοῦ. Ἐπει τὸ παιδί προστατεύεται πάντα.

5ον) Ὁ νόμος διατήρησε τὴν ἐπιτροπείαν τῆς μητέρας, μπορεῖ ὅμως καὶ ὁ πατέρας νὰ ζητήσῃ τὸ διορισμὸν του ὡς ἐπιτρόπον ὅταν ἀναγνωρισθῇ τὸ παιδί. Ὁ ὁμιλητὴς κατακρίνει τὸ διορισμὸν τοῦ πατέρα γιὰτὶ ἀφοῦ ὁ νόμος δὲν ἀναγνωρίζει στὸ παιδί παρὰ μόνον ἀπλήν διατροφήν ὁ διορισμὸς τοῦ πατέρα μόνον πῆσῃ του ἐπὶ τὴν μητέρα θὰ σημάνει. Δὲν μποροῦμε νὰ δεχθῶμε πὼς ὁ πατέρας ποῦ ἀνογνωρίστηκε ἀπὸ τὸ δικαστήριον θὰ ἐνδιαφερόθῃ περισσότερο ἀπὸ τὴν μάιναν ποῦ διατήρησε τὸ παιδί τῆς παρ' ὅλη τὴν κοινωνικὴν τῆς κατάπτωσιν ἀπὸ μόνον τὸ γεγονὸς αὐτό.

6ον) Ὁ νόμος ὀρίζει τὴν συνήθη διαδικασίαν. Ἀποτέλεσμά τῆς εἶναι ἡ παράταξις τῆς δίκης ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν ἐνῶ τὸ παιδί ἐντεῖ ἀνάγκη ἀμείψῃ διατροφῆς. Γι' αὐτὸ προτείνει ἐπ' ὅσον δὲν εἰσάγεται ἡ «ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίαν» δηλαδὴ νὰ παρου-

σιάζονται ἀμέσως οἱ ἀποδείξεις καὶ ν' ἀποφασίζῃ ἀμέσως τὸ Δικαστήριον, νὰ εἰσαχθῇ τοῦλάχιστον μιὰ διάταξις γιὰ τὴν ἐπιδίκασιν προσωρινῆς διατροφῆς τοῦ παιδιοῦ καὶ νὰ ὀριζοῦν λεπτομερικὰ οἱ προϋποθέσεις καὶ ἡ διαδικασία τῆς.

7ον) Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 22 γιὰ τὴν ποινὴν ποῦ ἐπιβάλλεται ἐπὶ τὴν περίπτωσιν ποῦ ἡ μητέρα ἐγείρει τὴν ἀγωγήν μόνον γιὰ ἐκβιασμὸν ἐνῶ εἶναι ἐν γλώσει «τῆς πατρότητος» εἶναι ἀτελής, γιὰτὶ ἐπὶ βάλλει πολύχρονην διαδικασίαν ἐνῶ θ' ἄπρεπε ἡ ποινὴ νὰ ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὸ πολιτικὸν δικαστήριον, μόνον ἀρμόδιον νὰ κρίνει μετὰ βάση τὰ στοιχεῖα τοῦ παρουσιασθέντος αὐτοῦ ἂν ἡ ἀγωγή εἶνε ἀπὸ κακῆ πίστεως.

8ον) Νὰ παραταθῇ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐξώγαμου παιδιοῦ καὶ πέραν τῶν 18 καὶ 21 χρόνων ἂν ἡ ἐπαγγελματικὴ του μόρφωσις δὲν ἔχει συμπληρωθῇ ὡς τότε χωρὶς ὑπαίτιότητά του καὶ ἂν οἱ ἱκανότητες τοῦ παιδιοῦ σύμφωνα μετὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου δικαιολογοῦν τὴν παραπάνω μόρφωσίν του ποῦ ἐπιτρέπει καὶ ἡ οικονομικὴ ἀντοχὴ τοῦ πατέρα.

9ον) Ἡ διάταξις ποῦ ἀποκλείει τὴν ἀναδρομικὴν δύναμιν τοῦ νόμου δὲν εἶναι ὀρθή. Ὁ κ. Ταξιδάκης ἐν τούτοις δὲν νομίζει πὼς τὰ φυσικὰ παιδιὰ ποῦ γεννήθησαν πρὶν ἀπὸ τὸν νόμον πρέπει ν' ἄρουν περισσότερον ἀπὸ μιὰν διατροφήν ἔστω καὶ ὅσα γεννήθησαν ἐντὸς ἐνός χρονικοῦ ὁρίου ποῦ μποροῦσε νὰ διαγραφῇ ὁ νόμος ὡς ζήτησε ὁ Σύνδεσμός μας.

Ἀπαιτεῖ ὅμως ἡ διατροφή αὕτη νὰ δοθῇ σ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ ὄχι μόνον ἀπὸ μιὰν ἐπιταγὴν κοινωνικῆς δικαιοσύνης ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ λόγον τῆς πικρῆς στοιχειώδους ἀμύνης ἀπέναντι τῶν ἐγκαταλειμμένων παιδιῶν ποῦ θὰ γίνοντο ἐγκληματίες. Τονίζει πὼς ἰδιαιτέρως μέσα ἐπὶ τὴν πενταετίαν 1922-1927 παρουσιάσθησαν τὸ πρόβλημα τοῦ φυσικοῦ παιδιοῦ σάν μιὰν βαρβάρων κοινωνικὴν πλῆγην γι' αὐτὸ ὁ νόμος ποῦ δὲν διαγράφει ἀναδρομικὴν δύναμιν παραγνωρίζει τὴν Ἑλληνικὴν πραγματικότητά καὶ ἀποτυγχάνει τὸ σκοπὸν του καὶ μόνον ἀπ' αὐτὸ τὸ σημεῖον.

Τελειώνοντας τονίζει πὼς γενικώτερον πρέπει νὰ ἐπιδιωχθῇ ἡ ἐξίσωσις τοῦ ἐξώγαμου παιδιοῦ μετὰ τὸν νόμον ἐπὶ τὴν ὁποία τείνουν ὅλες οἱ νεώτερες νομοθεσίαι. Τὰ ὄρια τοῦ νόμου αὐτοῦ εἶναι ἀσφυκτικά. Ἐὰς πλατύνει λοιπὸν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἡ σφαῖρα τῆς προστασίας, ὡς δοθοῦν πλατύτερα δικαιώματα ἐπὶ τὰ παιδιὰ χωρὶς ν' ἀποκλείεται καμμία τάξις καὶ ὡς ἐπιδιωχθῇ ἡ μελλοντικὴ τέλεια ἐξομοίωσις τοῦ νόθου παιδιοῦ μετὰ τὸ γνήσιον, γιὰ τὴν ὁποία ἀγωνίζονται καὶ δῶ οἱ γυναῖκες ὁργανώσεις καὶ τὴν ὁποία κάνει ἀπαραίτητη ἡ κοινωνικὴ ἐξέλιξις.